

ciació suprema que es la mort.

El vestit tradicional es boniquíssim. Delxant de banda les peces intimíssimes del tot per les quals no hi ha inconvenient que siguin Wonderbra o Princesa i per conèixer quina és la indumentària tradicional a les comarques del nord del País Valencià, existeix un llibre amb aquest mateix títol, editat per la Diputació de Castelló amb un magnífic recull de informacions de Paquita Roca i Inmaculada Puig i unes esplèndides fotografies que parlen per si soles del nostre admirat Manolo Cruzado. Si algú va despistat i vol cosir segons la tradició deu obligatòriament de consultar el llibre.

El conjunt vestimentari femení covarxí consta bàsicament de: camisa, sinagües calces, falda, justillo, mantó per anar a missa o manteleta per vestir de carrer, davantal i mantellina amb teja per acudir a les cerimònies religioses.

Mari Carmen, mestra de cerimònies.

Manel Enric i l'il·lustre mantenidor Avel·lí

Grup de Jotes El Maestral.

Als peus es calcen espadenyes o escarpins. Les joles utilitzades son ganxos i agulles de cap, rascamonyos, arracades, agulles de pit, anell, collar, polsera, reliquiari, creu de pit i pinta. Per acabar d'estar guapa es pentina el monyo amb topo de pataqueta.

Déiem que la societat covarxina venera el salt de les xiques a l'edat adulta. Un tractament molt diferent reben els quintos. Ells no presideixen res. A les processons se'ls crida per carregar el pes de les peanes i les creus. Se'ls tracta de malcriats, quan no pateixen denúncies per apropiació indeguda o se'ls acusa de tota malesa feta o no per ells. L'home ho té mes dur. Paga d'avança la falsa prelació de futur element preponderant social.

La missa en honor de la Mare de Dèu de l'Assumpció, molt concorreguda, fou concelebrada per Mossén Carceller i el senyor del